

ствува нормално върху организма, човѣкъ мисли право, разумно и минава за уменъ човѣкъ.

Като се говори върху тия въпроси, хората не могат да си ги обяснятъ научно, вследствие на което се раздѣлятъ въ възгледитѣ си: едни отъ тѣхъ гледатъ на живота и на всички живи сѣщества като на нѣща, произволно създадени; други — като на сѣщества, създадени отъ една Велика разумность. Първитѣ гледатъ на Бога като на отвлѣчено сѣщество, което нѣма отношение къмъ земята. Вторитѣ гледатъ на Бога като на Велика разумность и реалность. Богъ е Велика реалность, Която изпълва цѣлата вселена. Докато си свързанъ съ Него, ти Го чувствувашъ, и животътъ ти се осмисля. Усѣмнишъ ли се въ Него, Той се оттегля, скрива се нѣкжде, и ти оставашъ самотенъ, чуждъ за окръжаващитѣ, за всичко, което те обикаля. Празенъ е животътъ на човѣка безъ Бога. Съ Бога ли е, човѣкъ има всичко: здраве, богатство, сила, любовъ. Всички хора търсятъ любовта, безъ да подозиратъ, че тя е въ самитѣ тѣхъ. Богъ е Любовъ, а Той е скритъ въ човѣка, въ всичко живо, въ цѣлата вселена. Синътъ обича баща си, поради Великата реалность, която е скрита и въ бащата, и въ самия него. Дъщерята обича майка си по сѣщата причина. Отдалечи ли се тази реалность отъ човѣка, и любовта му изчезва. На това се дължи безлюбието между хората. Щомъ Богъ не живѣе въ човѣка, и любовта го напуща. Кжде е любовта на сегашнитѣ хора — майки, бащи, учители, проповѣдници, управници, синове и дъщери? Следъ всичко това човѣкъ очаква спасението си отъ своитѣ ближни. Може ли да те спаси човѣкъ, който е изгубилъ любовта си, или който не я проявилъ още?

„Азъ не ви давамъ, както свѣтътъ дава“. Наистина, сегашнитѣ хора не даватъ, както трѣбва. Който дава, не дава, както трѣбва; който взима, и той не взима, както трѣбва. Кой е по-уменъ: който дава, или който взима? По-уменъ е онзи, който дава. Въпрѣки това, повечето хора гледатъ да взематъ, за даване малцина мислятъ. По този начинъ човѣкъ иска да надхитри природата. Той се лъже. Досега никой човѣкъ не е надхитрилъ природата. Въ края на краищата човѣкъ си е платилъ дълговетъ на общо основание, вследствие на което не е постигналъ това, което душата му желае. Следва ли законитѣ на природата, човѣкъ постига сво-